

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 799-806. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages. ISBN 9781599735023.

Andrușa R. Vătuiu
O raită prin Rai

În vara anului 2015, profesorul universitar dr. Florentin Smarandache ne-a surprins cu o nouă carte.* Autor, co-autor, editor, co-editor a peste 140 de cărți și peste 175 lucrări științifice, matematician renumit, a părăsit pentru o perioadă lumea numerelor, a paradoxului și a neutrosofiei, pentru a pătrunde într-o lume mirifică, un arhipelag pierdut undeva în Pacific, unde natura explodează prin imagini ieșite din comun, unde ritmul de viață parcă este altul decât cel cotidian iar oamenii își dezvăluie toată prietenia și dragostea de care sunt în stare.

Titlul „Am ajuns în Rai!” este mai mult decât sugestiv, iar autorul știe, cu o precizie matematică, să ne prezinte printr-o suită de fotografii și un text adecvat, imagini de neuitat. Omul de știință din el l-a împins spre cercetarea și analizarea tuturor aspectelor întâlnite, pornind de la fauna și flora bogată din zonă, la datele istorice, geografice, sociale și culturale, neuitând tradiția

---

* Florentin Smarandache: AM AJUNS ÎN RAI! *Fotojurnal instantaneu din Polinezia Franceză*. Ferestre: Oradea, România, 2015, 100 p..

locală, arta culinară și chiar un studiu lingvistic, reușind să ne prezinte o lucrare complexă, bine documentată și explicată, care impresionează profund mentalul cititorului.

Relatarea începe cu data de 03.07.2015, când Florentin Smarandache ne descrie cum și-a ales ținta excursiei. „Când am câte-un necaz mare în viața mea, ies într-o excursie exotică, mare, să-l contrabalansez... Acum Tahiti ! Visez să scriu un super-jurnal și să public o super-carte.”

Cartea derulează aventura din Tahiti printr-un text secvențial ce înregistrează informații aparent simple, prin limbajul nesofisticat al autorului, dar exacte și documentate până la detaliu, informații care trădează înclinația lui Florentin Smarandache spre lucrurile ordonate printr-o precizie matematică. Găsim un text ușor de citit, care te instigă la căutare continuă cu o curiozitate investigatoare neobosită, ce transformă cititorul într-un partener de călătorie al autorului, la fel de curios în a afla date despre Polinezia Franceză. Textul este completat cu imagini fotografice deosebite care largesc orizontul cunoașterii și te determină pe tine, cititor, să vizualizezi această lume mirifică, printr-o imagine complexă. Textul sugestiv, completat de imagini la fel de

sugestive se contopesc mental într-o imagine virtuală cuprinzătoare. Nu pot să nu compar tehnica de creație a autorului în această formă, cu tehnica rulării imaginilor cinematografice de pe banda de celuloid. Așa cum banda de celuloid conține o înșiruire de imagini statice care privite separat nu spun mare lucru, dar atunci când banda aceasta de celuloid se deplasează cu o viteză de 16 cadre pe secundă, ne aruncă prin lentilele obiectivului o lume în continuă mișcare, păcălind ochiul uman care nu mai reușește să vadă secvențele, el vizualizând doar efervescența mișcării. Așa și cartea lui Florentin Smarandache, deși este prezentată printr-un text secvențial completat cu un colaj de imagini fotografice statice, induce în memoria noastră imagini virtuale mișcătoare. Nu știu dacă autorul s-a gândit să realizeze aceste secvențe într-o cadență care să ne inducă aceste imagini complexe sau curiozitatea noastră se armonizează cu cadența lucrării. Indiferent că vorbim de tehnica autorului sau de capacitatea combinatorie a mentalului uman, cert este că rezultatul este fantastic.

Am primit cartea *on line*, descoperind-o pe e-mail, undeva în jurul orei 24:00. M-a captat așa de tare că am uitat de somn, deși a doua zi aveam un program aglomerat și nu am părăsit calculatorul până nu am citit

și ultima pagină. Am felicitat autorul, împărtășindu-i câteva dintre primele impresii.

Cu cât pătrundeam mai profund în conținutul lucrării, mintea mea compunea secvențele expuse într-o imagine complexă, care îmi păcălea neuronii dându-mi chiar unele senzații olfactive sau auditive.

Nu m-ar mira ca într-un viitor apropiat, matematicianul Florentin Smarandache să ne prezinte și o formulă matematică ce va închea în ea eventuale legi de compoziție literară, care manifestându-se într-o structură anume să genereze trăiri psihologice virtuale.

Să ne întoarcem la conținutul lucrării care demonstrează abilitatea autorului de a surprinde sub formă de flash-uri cele mai semnificative informații.

După ce ne explică cum s-a „antrenat” în Parcul Memorial Saucedo din Gallup, bronzându-se câte o jumătate de oră pe zi și aplicând terapia chineză prin umblatul desculț prin pietriș, a pornit brusc spre călătoria mult visată.

Spune: „Fericirea este în tine. Nu contează unde mergi sau nu mergi, câți dușmani sau prieteni ai, dacă ești bogat sau sărac, în ce poziție socială te afli sau nu te afli... Fericirea este în tine. Caut-o și-ai s-o găsești.”

Părăsim deșertul new-mexican din Gallup și însoțim autorul spre Albuquerque, de unde îl așteaptă o cursă aeriană în cadrul căreia va schimba trei avioane.

În sfârșit, la 31.07.2015 la orele 5:30, a aterizat cu Air France pe Aeroportul Fa'a'a din Pape'ete. La scara avionului călătorii erau așteptați de femei cu flori în păr și costume tradiționale, rochii albastre cu înflorituri albe, plus cântăreți care interpretau melodii la instrumentele locale : *kamaka* - un fel de cobză, *toere* și chitară.

Ajunsese în „Rai”, așa cum s-a gândit să-și intituleze cartea.

În capitolul al doilea, autorul ne călăuzește pe insula Moorea din arhipelagul polinezian. Moorea este supranumită și Grădina din Eden. Date istorice, geografice și sociale completează imaginea înregistrată la primul contact vizual. Suntem plimbați printre importante obiective sociale și culturale dar și prin piețe și restaurante, unde aflăm date despre diferite fructe și modul de preparare al sucurilor exotice, precum și prețul lor sau al berei locale (*Hinano*). În Moorea și Mel Gibson a turnat un film.

În sfârșit, ajungem în Tahiti „Insula lui Gauguin”. Aflăm despre Conte de Bougainville, comandantul fregatei La Boudeuse, care a efectuat prima expediție franceză în

jurul lumii, în 1768. După o mulțime de date istorice și geografice, aflăm că în La Pape'ete, capitala Tahiti-ului există o stradă Paul Gauguin, în amintirea celebrului pictor și sculptor care supărat, dezamăgit de viața tumultoasă pariziană, s-a retras în afara lumii zbuciumate pe-o insulă ... și a creat genial - cucerindu-și faima mondială. Avea să trăiască restul vieții ca un pictor controversat. Tablourile sale cu femei tahitiene erau considerate urâte, mult mai târziu au fost recunoscute mondial. A murit la 8 mai 1903. Un muzeu și un liceu îi poartă numele.

Florentin Smarandache ne plimbă prin Muzeul perlelor. Aflăm de cea mai mare perlă neagră din Tahiti creată de scoica *Pinctada margaritifera*, care trăiește 15-30 de ani și cântărește până la 5 kg. Nu lipsesc datele și despre alte viețuitoare marine.

Ajungem în arhipelagul Tuamotu, supranumit „Poarta Paradisului”. „Este cel mai mare arhipelag polinezian, cu lagune întinse și numeroși atoli, cu insule coraliere, ape cristaline și vestitele perle negre, unice în lume. Atolii, inele de pământ, înăuntru apă, iar afară tot apă, îmi păreau niște jocuri ale naturii.”

O serie de date biologice ale faunei oceanice alături de informații despre activitatea vulcanică , ne sporesc

atenția în continuare. Datele sociale și istorice ale zonei, completează imaginea de ansamblu. Florentin Smarandache scrie; „Polinezia e Franța, dar...diferită !”

Autorul îl descoperă și pe Henri Matisse, celebrul pictor francez, care a pictat în 1930 mai multe tablouri , în timpul debarcării sala la Pape’ete. În librăria din Place de la Catedrala Notre Dame, autorul a găsit numeroase cărți ale unor autori francezi cunoscuți, care trecuseră pe aici. A vizitat Farul de la Pointe Venus, Grădinile de Apă Vaipahi, plantațiile de bumbac, Templul Chinez, insulița Motu Mute, plaja Aorai Tihihai cu nisip negru.

Intrând în viața culturală, a fost prezentat și la televiziune pe canalul Polinesie 1 la telegazeta de seară.

Și, ca orice român, Florentin Smarandache nu putea să nu observe circulând pe străzi mașini construite în România. „Ia uitate, domnule, mașini Dacia Duster se vând și-n Tahiti și peste tot în lume! Renault a cumpărat uzinele Dacia. Unele au logo Renault, altele au logo Dacia. Cică se vând bine în Franța, în Tahiti...”

Iar ca orice literat, autorul nu a scăpat ocazia de a studia și *Guide de conversation tahitien/de poche*, stârnindu-i curiozitatea și lexicul (cuvintele cu mai multe vocale decât consoane). A reținut o serie de curiozități lingvistice și unele sociale. Notează ca memorabile următoarele:

- Nu se practică ciubucul.
- Dacă ți se oferă daruri să nu refuzi.
- Este indicat să faci daruri la rândul tău.
- Nu este politicos să interoghezi pe cineva despre originea sa.
- Tonul (vocii) face muzica.
- Înainte de a acționa, observă și cugetă.

Ultimul capitol se referă la organizarea statală, monedă, personalități politice și administrative contemporane, culte religioase și unele cugetări de sfârșit de călătorie. Exuberanța simțită la începutul cărții este estompată în final, de regretul despărțirii de acest „Rai”. Florentin Smarandache încheie așa: „Îndrăgostiții, romanticii sunt seduși de atmosfera acestor locuri care-ți taie respirația de plăcere. Fericiți cu duhul cei care trăiesc aici !” Sub ultima poză, ca o sinteză a celor ilustrate, autorul notează: „Insulele acestea tropicale, pline de plante exotice și flori cu mii de culori și mirosuri îmbătătoare sunt, parcă, raiul pe pământ !”

Autorul a realizat un frumos fotoreportaj instantaneu din Polinezia Franceză, care îți încântă nu numai ochiul dar și celelalte simțuri, care îți ține trează atenția pe tot cuprinsul lucrării, dar care te îndeamnă și la o anumită reflecție.